

Murie

Rosana
Zvelebilová

Murie

Copyright © Rosana Zvelebilová, 2023

Vydalo nakladatelství © Canc, 2023

ISBN 978-80-88488-28-6 (PDF)

ISBN 978-80-88488-27-9 (brožovaná)

Munie

Rosana
Zvelebilová

Obsah

1.	První bitva	5
2.	Vořech	11
3.	Nevěstinec.....	20
4.	Elektrárna Pole	30
5.	Návštěva Madam	41
6.	Hrob	48
7.	Zrcadlo	58
8.	Večírek.....	64
9.	Elektrárna Tesk	75
10.	Únos	88
11.	Elektrárna Vlna	98
12.	Mírová smlouva.....	107
13.	Žerda	116
14.	Záloha.....	122
15.	Fírer.....	130

I.

První bitva

Krasavice, II. 2. 2223

Přes silný liják ani nevnímám, jak se potím. Třesu se, drkotám zuby a sleduji třímetrové číré bubliny na střeše elektrárny, které vystrkují bodliny jak nějaké kaktusy. Aspoň myslím, zase tak dobře nevidím. V bahně pod prknem, na kterém nervózně přešlapuji, se vlní chapadla podobná obřím gumovým žízalám. Hrudník mě tlačí, jako by mi na něm seděla kráva, a srdce mi buší snad až v krku. V pravici pevně tisknu nůž a soustředím se na dveře dvacet metrů ode mě, ke kterým mám doběhnout. **Pěkně na hovno, tohle!**

Upoutám pozornost všech oblud a už se ke mně stahují z celého pozemku.

Jsem *sebevrah* a všichni to na mně hned poznají. Tuhle nálepku si nesu od svých dvanácti let. A po pravdě – v dnešní době je takové označení mnohem horší než třeba *vrah*, *zloděj*, *terorista* nebo *odpad*.

Udělal jsem to proto, že mě děsila čtyřletá povinná služba, na kterou každý chlap v osmnácti nastoupí. Otec, když za námi občas přijel, asi aby mi pořádně nabil držku, mi dával dost neomaleně najevo, že to prostě nepřežiji.

A man with long brown hair and a yellow shirt is standing against a wooden wall. He is holding a thick rope with both hands, looking at it with a somber expression. A thought bubble is above him.

Proč se
snažit něčeho
dosáhnout? Dyt'
jsem naživu
jenom proto, ...

A thick rope is knotted into a noose and hangs from the top of the frame against a wooden wall.

... abych
v osmnácti
chcípul.
Nasrat!

The man is shown from the side, reaching up with both hands to grasp the hanging noose. The background is a wooden wall.

Chtěl jsem
to skoncovat
raději hned.

The man is slumped over, his head buried in his hands. Red jagged lines representing blood or tears are visible on the wooden wall behind him. The noose is still hanging in the background.

Jenomže
tehdy jsem
netušil, ...

... že čip, který mají všichni
v hlavě, jakýkoliv podobný pokus
zarazí už v prvopočátku.

Vedlejším
účinkem bylo, že
mi zčervenaly
vlasý. Barvy ani
ostrihání tomu
nepomohly.
Všichni vědí, jak
jsem k tomu
přišel. Hned
poznají, že jsem
SEBEVRAH.

Stal jsem
se terčem
šikany,
kamkoliv jsem
přišel.

Nejodpornějším
póvlem
a nežádoucím
prvkem.

Otec takovou
hanbu nezvládl,
proto od nás
nadobro odešel.

I když možná ten pravý
důvod byl, že měl dcerku
s jinou babou a chtěl se
věnovat jim, nebo možná
i to, že mu nabídli super
práci někde v tramtárii,
ale oficiálně jsem za to
mohl já. Matka s oběma
staršími sestrami mě
začaly nenávidět, jelikož
jsem je uvrhl do potupy
a chudoby.

Světlo do mé
niterné temnoty
přineslo až zrzavé
štěně, které někdo
přivázal k naší
brance, asi aby mi
tím něco vzkázal.

Ujal jsem se ho a dal mu jméno Vořech, abych naštvál sestru Dagmar, která mě bila za používání hovorových výrazů. Helena mě mlátila pořád a bezdůvodně. Aspoň mě naučily rychle utíkat, schovávat se a šplhat.

Abych nějak vyplnil čas, než zahynu, běhal jsem po lese s Vořechem, který se stal mým jediným přítelem, anebo hlтал knížky jak na běžícím páse. Na blízko totiž vidím perfektně. Četl jsem naučnou literaturu, encyklopedie i beletrii a později mě napadlo nastudovat si i něco o válce, abych byl aspoň trochu připraven na svůj konec, ale žádné zdroje s touhle tematikou nebyly k dispozici. Když jsem se snažil získat informace od veteránů, zjistil jsem, že čipy blokují veškeré vzpomínky na boje. Proto jsem netušil, co mě čeká, a blížící se osmnáctiny mě fakt děsily. Víc mi ale trhalo srdce, že budu muset opustit Vořecha.

Ozve se zvuk píšťalky. Vystartuji a kloužu po slizkých chapadlech, která se mě snaží polapit. Jedno se mi omotá kolem kotníku, dá mi elektrický šok a pošle mě k zemi. Seknu po něm nožem, takže mě pustí. S pocitem, že je ten debilní vchod nekonečně daleko, se dál marně plazím blátem, ze kterého místy vyčuhují nahnílé hnáty padlých hrdinů, asi aby mi připomněly, jak také brzy skončím.

Další chapadlo mě chytne za nohu a vyzvedne do dvoumetrové výšky. Máchám nožem jako blázen a rázem sebou plácnu zpátky do bahna. Pád mi vyrazí dech, a než se stihnu vzpamatovat, jsem celý omotaný a nemůžu pohnout ani rukama, ani nohama. **To je konec?** Zatmí se mi před očima. **Nasrat!**

2.

Vořech

Nové Bubu, 10. I. 2223

Matka den před mým odjezdem vaří guláš, asi na rozloučenou. **Musím se pořádně nadlábnout.** Třeba mi na základně nedaj ani nažrat, říkám si, když usednu ke stolu. Ale zlomyslné výrazy ve tvářích sester mě ujišťují, že zrovna dneska se raději přežerou k prasknutí, než aby mi něco nechaly.

Avšak matka mě mile překvapí, když z kuchyně přinese dva rendlíky.

„Tenhle je celý pro tebe, abys měl šanci přežít víc než jeden den.“

Jsem z toho úplně dojat. Třeba jí na mně přece jenom záleží...

A sestry stopro nasralo, že mám vlastní jídlo!

Nacpávají se a šuškájí si.

„Klidně si ještě přidej,“ vyzvou mě, když už mám půlku svého rendlíku snědenou. Za ta léta mám docela scvrklý žaludek.

„Děkuji, ale už jsem plnej.“

Dagmar mi dá pohlavek a zamlaská. „Plný!“ opraví mě.

„Promiň. Jsem plný. Mohu dát nějaké zbytky Vořechovi?“

Obě sestry vyprsknou smíchy. Zmateně na ně zírám a čekám, až mi řeknou, co je tak rozesmálo.

„O toho čokla by se žádná z nás nestarala,“ dodá pobaveně matka. Znejistím.

„Kde je?“

„V guláši!“ řehtá se Dagmar a ukazuje na můj rendlík.

Dneska mi je osmnáct. Matka ani sestry se se mnou nepřišly rozloučit, asi jsou rády, že nadobro vypadnu z baráku. Vojáci mě vyzvednou s poloprázdným kufrem před domem a za svítání dorazíme před základnu na Fribuzi. Od vstupu mám okno. Vybavím si jenom střípky: potrhané a opotřebované uniformy vojáků, které si jednotlivci „vyzdobili“ dle svého. Svůj velmi silný pocit, že tohle přece nemůže být regulární armáda. Výjev blondatého svalovce v kraťasech, před kterým by Hitlerjugend zezelenal závistí. A nakonec starého protivného doktora s tlustými brýlemi, který mi vpravuje do mozku speciální vojenský čip, čímž uvede moji paměť do normálu.

„Neboj, nebude se tlouct s tím civilním,“ instruuje mě. „Ale pamatuj, že tenhle čip je pro armádu mnohem cennější než tvůj život, takže se snaž umřít tak, abychom ho mohli vyndat a znovu použít.“ Ani nevnímám, jak mě jeho slova děsí. **„Jsou na něm nahraná data, která se musí aktivovat. Čím dřív si uvědomíš, že TY jsi jenom maso do mlýnku, tím líp pro tebe.“**

Vyfasuji mundúr. Rukávy mám sotva po předloktí a nohavice do poloviny lýtek, zároveň na mně plandá, ale to nejhorší... Nikdo se ho neobtěžoval po mém předchůdci vyprat, takže je na něm zaschlá krev a je dost potrhaný. Nakonec mi chtějí oholit hlavu, ale se slovy: „Necháme to tak, ať všichni vědí, co jsi zač,“ si to rozmyslí.

Pak mě posadí do *aktivační místnosti*, která spíš připomíná starý záchod, a celé dopoledne mi pouštějí nesmyslné obrázky. Raději si sednu blíž k televizoru, abych je vůbec viděl. Mám pocit, že mi vybuchne hlava, ale najednou vím, jak jednat s důstojníky, cosi o historii a strategii bitev, a hlavně podstatné informace o našem nepříteli.

Doposud jsem myslel, že bojujeme třeba s jiným státem nebo rebely, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že naším soupeřem jsou nelidské obludy. Musím přiznat, že mě vážně děsí jak svým vzezřením, tak i brutalitou svého boje.

Po vymytí mozku v *aktivační místnosti* dostanu lůžko na kasárnách, přidělení do družstva a další instrukce.

S největšími obavami se přidám k výcviku. Vojáci mě hned zaregistrují a pokřikují na mě.

Ten brzo skončí.

Se mu
splní
sen.

Hele, sebevrah!

Vypadá jako
pirát. Už mu
chybí jenom
papoušek na
rameni.

Vojín
Formánek,
hlásím se
do služby,
pane.

Chm...
Tak ty
nebudeš
dlouho
naživu.

S ostatními vojáky se seznámím po večerce. Když myslí, že už spím, přehodí přese mě deku a pěkně mě zřídí.

Vymyslel to právě ten árijský vojin Opletal, který samozvaně velí celým kasárnám.

A já si nemůžu ani postě-
žovat, leda v umývárce
sám sobě, když ze sebe
drhnu krev a mýdlem si
zamačkávám boule.

Nejspíš ani
nezahynu hrdinně
v boji, protože mě
dřív prostě někdo
umlátí. Nasrat!